

ἀναγκαιοτάτη καὶ ὠφέλιμος (α), καθὼς καὶ προλαβόντως εἶπομεν. Μὴ ψυχραίνεται δὲ καθ' ἡμῶν ἡ φίλη αὕτη ἐφημερίς διότι γράφομεν φίλος μὲν ὁ Πλάτων, φιλιτάτη δ' ἡ ἀλήθεια δὲν ὀμιλωμεν μὲ πάθος ἀλλὰ μὲ εἰλικρίνειαν· θὰ μᾶς ἀδικήσῃ πολὺ ὁ φίλος συντάκτης αὐτῆς ἂν τὰ γραφόμενά μας παρεξηγήσῃ, καὶ ἂν τοῦτο γίνῃ ἡμεῖς ἀπὸ τοῦδε μεταμελούμεθα δι' αὐτά.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΕΒΑΣ.

ΤΟ ΜΟΝΑΧΙΚΟΝ ΤΑΓΜΑ.

Ἡ σύστασις τούτου τοῦ τάγματος ἀναμφιβόλως ἔλαβεν ἀρχὴν εἰς τὴν Αἴγυπτον. Πολλοὶ κατ' ἀρχὰς κατέφευγον εἰς τὰς ἐρήμους, ἄλλοι δὲ διὰ τοὺς συμβάντας διωγμοὺς, εἰς τοὺς ὁποίους δὲν ἠδύνατο νὰ ὑποφέρωσι τὰ μαρτύρια, καὶ ἄλλοι δὲ νὰ φυλάττωσιν ἐγκράτειαν αὐστηρὰν καθ' ὅλα. Ὄνομάζοντο δ' οὗτοι ἀναχωρηταὶ μεταξὺ τῶν ἐποίων ἐπισημότερος ἦτο Παῦλος ὁ Θηβαῖος, καταφυγὼν ἐπὶ Δεκίου εἰς τὴν ἔρημον τῆς Αἰγύπτου. Ἄλλ' ὅς τις ἐσύστησε περισσώτερον τὸ τάγμα τοῦτο, εἶναι ὁ Ὅσιος Ἀντώνιος, Αἰγύπτιος καὶ αὐτός, ὅς τις κατὰ τὸ 285 κινούμενος ἀπὸ θεοσεβείαν, ἄφησε τὸν κόσμον καὶ ἀνεχώρησε εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου κατεγίνετο νὰ νηστεύῃ καὶ νὰ προσεύχεται. Τὸ παράδειγμα του ἔσυρε πολλοὺς εἰς τὴν ἔρημον (μάλιστα ἐπὶ τοῦ Μ. Κωνσταντίνου) ὅπου καθεὶς ἐκατοῖκει εἰς χωριστὴν καλύβην, (διὰ τὸ ὅποιον καὶ ὀνομάσθησαν Μοναχοί), καὶ ὁ Ἀντώνιος ἦτον ὡς πατὴρ καὶ ἔφορος αὐτῶν. Τὸν Ἀντώνιον ἐμιμήθησαν πολλοὶ καὶ ἐσύστησαν εἰς διάφορα μέρη τὴν Μοναδικὴν ζωὴν· ἀλλ' οἱ Μαθηταὶ του τὴν ἐξήπλωσαν ἔτι περισσώτερον. Παχώμιος εἰς ἐξ αὐτῶν (β) τὴν ἔφερεν εἰς τὴν τελειότητα, διότι ἦνωσε πολλὰς καλύβας εἰς μίαν, ἔπειτα ἔκτισε καὶ Μοναστήρια, τὰ ὁποῖα ὀνομάσθησαν Κοινόβια, διότι συνέζων οἱ εἰς αὐτὰ Μοναχοὶ κοινῶς. Καὶ ἔκτοτε οἱ Μοναχοὶ διηρέθησαν εἰς Ἀναχωρητὰς καὶ Κοινοβιάτας, καὶ ἀκόλουθως εἰς δύο τάγματα τῶν Σταυροφόρων καὶ Μεγαλοσχημίων. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Κοινοβίου ὀνομάζετο Ἀββάς [πατὴρ], Ἠγούμενος καὶ Ἀρχιμονδρίτης. Κατὰ τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ἐσύστηθησαν καὶ πολλὰ γυναικεῖα Μοναστήρια. Τὰ κυριώτερα δ' ἔργα τῶν Μο-

ναχῶν ἦσαν Νηστεία καὶ Προσευχή, καὶ τὸ ἰδιαίτερον καθενὸς ἐργόχειρον. Ὅλοι δὲ ἄνευ ἐξαίρεσεως ἐδέχθησαν τὸν ἄγγελον βίον. Ἀπὸ τοῦς αὐτοκράτορας τῆς Τετάρτης Ἐκατονταετηρίδος ὁ Οὐάλης ἐπέεραξε πολὺ τὸ Μοναχικὸν τάγμα, ὅς τις λαμβάνων τοὺς Μοναχοὺς, τοὺς ἐστellen εἰς τὸν πόλεμον.

Κατὰ τὴν τετάρτην ἑκατονταετηρίδα ὁ Ἀλεξάνδρειος Ἀθανάσιος ἔφερε τὸ Μοναχικὸν τάγμα εἰς τὴν Ῥώμην. Βίς δὲ τὴν Γαλλίαν ἐνήργησε τὴν ἐξάπλωσίν του ὁ Τορώνων Μαρτίνος. Γενικῶς ὅμως τοῦ τάγματος τούτου πατὴρ εἰς τὴν Δύσιν εἶναι ὁ ἐκ Νουρσίας τῆς ἐν Οὐμβρία τῆς Ἰταλίας Μοναχὸς Βενέδικτος, ὁ ὁποῖος κτίσας (κατὰ τὸ 529) εἰς τὸ Κάσιον Ὄρος τῆς Καμπανίας Κοινοβιακὸν Μοναστήριον, ἔγραψε διαταγὰς εἰς ἐβδομήκοντα τρία Κεφάλαια διὰ τοὺς Μοναχοὺς του, αἵτινες ὀνομάσθησαν Κανὼν τοῦ Ἀγίου Βενεδίκτου, καὶ τὰς ἐποίας εὐθύς ἐδέχθησαν ὅλα τὰ Μοναστήρια τῆς Δύσεως. Διὰ τοῦ Κανόνος δὲ τούτου ἔπρεπεν ὁ Μοναχὸς ν' ἀπαρνηθῇ ἐν γένει τὸν κόσμον, καὶ νὰ ζῇ ὡς μὴ ὢν μέλος αὐτοῦ. Οἱ δὲ δεχόμενοι τὸν κανόνα τοῦτου Μοναχοὶ ὀνομάσθησαν Βενεδίκτηοὶ ἢ Βενεδικτινοί. Ἐδωκε δ' εἰς αὐτοὺς ὁ Βενέδικτος καὶ ἐργόχειρον καὶ πρὸ πάντων τὴν μάθησιν καὶ ἀνατροφὴν τῶν τέκνων. Τὸ τάγμα τοῦτο περὶ τὴν δεκάτην ἑκατονταετηρίδα διεχωρίσθη εἰς πολλὰ ἄλλα, ὡς τῶν Κλωνιακισίων, τῶν Σιλβεστριανῶν, τῶν Κελαιῶν καὶ ἄλλων.

Κ. Σ.

ΒΑΛΜΙΕΡΟΣ.

(Σινέχεια).

Ἡ Ἐλεονώρα εἶχε τὰ αὐτὰ αἰσθήματα μὲ τὸν Βαλμιέρων διὰ τὴν γυναῖκα ταύτην. Ὁ δὲ νέος περὶ πρὸς αὐτὴν μετα μεγάλης ἀνυπομονησίας, φέρων καὶ ἰκανὴν ποσότητα χρημάτων μεθ' ἑαυτοῦ.

— Δέχθητι τὸ ἀδύνατον τοῦτο δειγμα τῆς συμπαθείας τὴν ὅποιαν πᾶς εὐαίσθητος χρεωστεῖ νὰ δεικνύῃ εἰς τὴν τύχην σου, καὶ ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θέλω μείναι ἕως αὐτοῦ.....

Ἡ καλὴ αὕτη γυνὴ χύνουσα χεῖμαρρον δακρύων,

— Ἀπό ποῖον, ἀπό ποῖον, Θεέ μου! λαμβάνω τὴν εὐεργεσίαν..... λαμβάνω τὴν ἰδίαν ζωὴν;..... Ἄν δὲν ἦσο σὺ, ἐξάπαντος ἐμελλον νὰ γίνω θῦμα τῆς ἀθλιότητος, τῆς πείνας..... Ἡ εὐγνωμοσύνη ὅμως τὴν ὅποιαν σὲ δεικνύω τώρα δὲν εἶναι τίποτε..... ἡ ψυχὴ μου..... ἂ! ἂν ἠδύνασο νὰ ἀναγνώσῃς εἰς αὐτήν.

— Καὶ σὺ μὲ ἀνταπέδωκες τὴν ἀνταμειβὴν. Ἐγὼ μάλιστα σὲ εἶμαι χρεώστης δι' αὐτὴν τὴν ἡδονὴν τὴν ὅποιαν τώρα αἰσθάνομαι. Τί εὐτυχία τῶντι, τί χαρὰ

(α) Ἐκ τούτων τὰ ἐπισημότερα εἶναι τὸ Ἑλληνικὸν Παιδαγωγεῖον τὸ διευθυνόμενον παρὰ τῶν ἀξιολόγων Κ. Θ. Τιμαγιάνους καὶ Ἀ. Ἰσιγόνη, τὸ Ἑλληνικὸν Ἐκπαιδευτήριον τοῦ Κ. Κουμλέλη καὶ τινὰ ἄλλα.

(β) Περιφώνος μαθητῆς τοῦ Μ. Ἀντωνίου ἦτο καὶ ὁ Μακάριος,

να σπογγίζη τις τὰ δάκρυα τῶν δυστυχῶν! Σὺ μὲ ἔκαμες νὰ λησμονήσω πρὸς ὦραν τὰς θλίψεις μου.

— Καὶ τὸ εὐτυχὲς συμβεβηκὸς τὸ ὅποιον σέ ἐπεφόρτισε τόσῃν δόξαν δὲν σέ ἀνεκούρυσεν ἀπὸ αὐτάς;

— Ἡ δόξα! ἡ δόξα δὲν δίδει γονεῖς, δὲν δίδει τὴν τύχην τὴν ὁποίαν ἔχει καὶ ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀνθρώπων!.....

— Καὶ δὲν ὑπάρχουν παιδία νόμιμα μυριάκις δυστυχέστερα ἀπὸ ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἀγνοοῦν τοὺς γονεῖς των;

— Καὶ δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεγαλητέρα δυστυχία παρὰ νὰ μὴν ἀνάγκη τις εἰς κἀνενα, νὰ ἦναι ἀπερβιμμένος ἀπὸ τοὺς γονεῖς του;

— Ἄλλ' ἂν εἶχέ τις νὰ ἐρυθριάσῃ διὰ τὸν πατέρα του;

— Νὰ ἐρυθριάσῃ διὰ τὸν πατέρα του; Καὶ ἐμπορεῖ τις νὰ προσπαθῆσῃ νὰ ἐπιφέρῃ διόρθωσιν εἰς τὰ σφάλματα ἐκείνου, νὰ λάβῃ τὸ δικαίωμα νὰ τὸν ὑπολήπτωται οἱ ἄλλοι μόνον διὰ τὸν ἑαυτὸν του, καὶ ὄχι διὰ τοὺς γονεῖς του. Νὰ μὴν ἐξεύρῃ ὅμως κἀνεὶς ἀπὸ ποῖον κατάρχεται..... νὰ στερεῖται τὴν ἡδονὴν νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν μητέρα του..... κλαίεις;

— Ἄ! πιστεύσθε με..... ἔσο βέβαιος ὅτι καὶ αὐτὴ ἤθελε δοκιμάσει σκληροτάτους πόνους..... καὶ ἂν μάλιστα ἀπὸ τὴν πολλὴν τῆς ἀγάπην ἀποβρίπτῃ τοὺς ἐναγκαλισμούς σου...

Καὶ ἡ γυνὴ αὐτὴ ἔπεσεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ Βαλμιέρου.

— Τί ἔχεις, κυρία; Ἡ ὠχρότης τοῦ θανάτου ἐπὶ τοῦ προσώπου σου! Τί ἔπαθες;

— Βαλμιέρε..... ἔχεις... ἔχεις μητέρα, καὶ.... ἐγὼ ἔχω υἱόν.... Τετέλεστα πλέον δι' ἐμέ.

— ἔχεις υἱόν.... καὶ ἐγὼ εὐρῆκα....

— Τὴν μητέρα σου ἢ ὅποια ἐκπνεῖ ἤδη, ἡ ὁποία δὲν ἠμπόρεσε νὰ βραστάσῃ... ναί, εἶσαι ὁ υἱός μου.....

Ὁ δυστυχὴς πατὴρ σου εἶναι ὁ σύζυγός μου, ὅστις διὰ τῆς φυγῆς ἀπέφυγε τὴν ποινὴν δι' ἔγκλημα τὸ ὅτε ποῖον ἀδίκως τὸν ἐκατηγόρησαν..... Εὐχαριστεῖσαι λοιπὸν τὴν τύχην διότι μὲ ἀφήρπασες τὸ μυστικόν μου; Ἰδοὺ, ἐγνώρισες τοὺς γονεῖς σου! Ἀλλὰ πόσον ἀκριβὰ βέλεις πληρῶσαι διὰ τοῦτο! Ἄκουσε, υἱέ μου, ἄς μείνῃ ἕως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα. Ἄς μὴ τὸ μάθῃ κἀν ὁ κόσμος.

Ὁ Βαλμιέρος, ὃς τις μέχρι τοῦδε ἦτον ὡς ἀναίσθητος, ἐγείρεται μετὰ ζωηρότητος, καὶ σφίγγων αὐτὴν εἰς τὰς ἀγκάλας του,

— Εἶσαι ἡ μήτηρ μου! εἶσαι ἡ μήτηρ μου! Θέλω ὅλη ἡ πόλις.....

— Τί θέλεις νὰ κάμῃς; ὦ οὐρανέ! Συλλογίζεσαι τί ὄνειδος.....

— ἔχω μητέρα τὴν ὁποίαν ἐμπορῶ νὰ σφίξω εἰς τὸ στήθος μου, ἡ ὁποία θέλει εἶσθαι φίλη μου, καὶ εἰς τὸν κόλπον τῆς ὁποίας θέλω ἔχει τὴν παρηγορίαν νὰ ἀνοίξω τὴν καρδίαν μου! ἔχω.... ἔχω γονεῖς!

— Καὶ εἰς ποῖον χρεωστεῖς τὴν ζωὴν; Εἰς τὸν κόμητα Δερεμιμβίλλιον ὃς τις κατήγετο ἐξ εὐγενοῦς αἵματος. Ἰκανὸν χρόνον ὑπηρετήσας ἐνδοξῶς εἰς τὸν στρατὸν, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του διὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὰς ἡδονὰς τῆς εὐδαιμονίας, καὶ τῆς ὑπανδρείας μας,

τὴν ὁποίαν ὁ οὐρανὸς ἐφάνη κατ' ἀρχὰς ὅτι ἠλόγησεν. Εἰς ἐκ τῶν γειτόνων μας ἐσήκωσε κρισολογίαν διὰ τὰ σύνορα· ἐξαίφνης εὐρίσκειται φονεμένος. Ὁ πατὴρ σου τῶντι εἰς τὴν ἔξασιν τοῦ θυμοῦ του εἶχεν εἰπεῖ νὰ κτυπηθῇ μὲ αὐτὸν τὸν κατηγοροῦν λοιπὸν ὅτι αὐτὸς τὸν ἐθανάτωσε. Ῥιφθεις εἰς τὴν φυλακὴν, (τῆς ὁποίας τὰ δεινὰ διεμοιράσθη καὶ ἐγὼ) καὶ καταδικασθεις εἰς τὴν ἐσχάτην ποινὴν, ἐπέτυχες νὰ διαβρῆξῃς τὰ δεσμά του χωρὶς ὅμως νὰ δυνηθῇ νὰ ἐξαλείψῃ τὴν εἰς τὸ ὄνομά μας ἐγγαρχηθεῖσαν ἀνεξάλειπτον δυστυχίαν. Καὶ αὐτὸ εἶναι ἡ ἀληθὴς καταδική! Ἐγένησα εἰς τὴν ὑπόγειον φυλακὴν, καὶ σὺ εἶσαι ὁ μόνος καρπὸς τοῦ ἀθλοῦ μας γάμου. Τὰ πρῶτά μου αἰσθήματα ἦσαν νὰ σὲ ἐναγκαλισθῶ, νὰ κλαύσω διὰ τὴν τύχην ἢ ὁποία σὲ προσμένει. Αὐτὸ τὸ μέλλον σου μὲ ταραξεί μεγαλῶς. Ἡ τὸν ἀνάγκη νὰ θυσιάσω ὅλην τὴν μητρικὴν μου φιλοστοργίαν, καὶ νὰ φροντίσω μόνον διὰ τὴν ἰδικὴν σου τύχην. Ἐπιφορτίξω λοιπὸν μίαν φίλην μου νὰ ἐπιστατήσῃ εἰς τοῦτο· σὲ λαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καταβρεγμένον ἀπὸ τὰ δάκρυά μου, καὶ ἐνῶ ἐγὼ ἤμην ὡς ἀναίσθητος ἀπὸ τὴν λύπην μου, σὲ ἀποσπείρει ἀπὸ τὰ βλέμματά μου, καὶ σὲ μεταφέρει μακρὰν ἀπὸ ἐμέ! Μὲ ἐξέτεινες τὰς ἀθῶας, τὰς τρυφεράς χεῖράς σου, ἀλλ' ἐπρόκειτο περὶ τῆς τύχης σου, καὶ νὰ σὲ ἀφαιρέσω τὴν θλίψιν..... ὅτι ἐγεννήθης ἀπὸ πατέρα..... Δὲν ἐμπορῶ νὰ τὸ πιστεύσω. Ὁχι! Δὲν ἦτο διόλου ἔνοχος. Σὲ ἔφεραν ἐξωθὸν τοῦ οἴκου ἐμποροῦ τινὸς ὁ ὁποῖος ἐθεωρεῖτο εἰς τὴν πόλιν ὡς παράδειγμα ἀγαθοεργίας. Ἡ φίλη μου σὲ ἠκολούθει πάντοτε μὲ τοὺς ὀφθαλμούς της. Ὁ Λοριμάνδος ἐκινήθη εἰς οἶκτον καὶ σὲ ἐπεριποιήθη ὡς υἱόν του. Ἐγὼ δὲ λαβοῦσα τὴν ἐλευθερίαν μου, εἰς ἄλλο δὲν ἐνησχολήθη παρὰ μόνον εἰς σέ. Πάντοτε δὲ προσκολλημένη εἰς τὰ ἔχνη σου, χωρὶς σὺ νὰ μὲ παρατηρῆς, σὲ ἠκολούθησα καὶ εἰς τὴν πόλιν ταύτην. Ἐλησμονοῦν τὴν ἀθλίαν μου κατάστασιν, ὅτε τὰ ὀμμάτιά μου ἀπῆντων τὰ ἰδικὰ σου, καὶ ὅτε ἀνέπνεον τὸν ἀέρα τὸν ὁποῖον ἀνέπνεες καὶ σὺ. Τὸ ἀπαίσιον συμβεβηκὸς τὸ ὅποιον μοῦ ἀφήρπασες τὸν πατέρα σου, μὲ ἐξεγύμνωσεν ἀκόμη καὶ ἀπὸ ὅλην μου τὴν κατάστασιν, ὥστε δὲν μὲ ἔμεινε πλέον τίποτε. Καὶ ἂν σὺ τώρα δὲν ἦσο, ἤθελα καταντήσῃ εἰς τὴν ἐσχάτην ἀμνηχανίαν. Ποσάκις ἡ φιλοστοργία μου δὲν μὲ παρεκίνησε νὰ προδώσω τὸ μυστικόν μου, τὸ ὅποιον ἄλλως ἐπεθύμου νὰ φέρω μαζῇ μου εἰς τὸν τάφον!... Ναί, πρέπει ποτὲ νὰ μὴ φανερωθῇ. Σὲ ἐξορκίζω νὰ λησμονήσῃς ὅτι εὐρῆκες τὴν μητέρα σου, ἢ τοὐλάχιστον νὰ μὴ ἀνοίξῃς ποτὲ τὸ στόμα νὰ μὲ δώσης αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Τὸ ἐναντίον μάλιστα, μητέρ μου. Νὰ ἐγνώριζες πόσῃν ἡδονὴν αἰσθάνομαι νὰ προσφέρω τὴν τόσον γλυκὴν, τὸ πόσον ἀκριβὸν εἰς τὴν ψυχὴν μου ὄνομα τοῦτο! ἔχω γονεῖς, ἔχω μητέρα. Ἡ Αὐριλία, ὅλη ἡ Γαλλία πρέπει νὰ τὸ μάθῃ..... ἔχω γονεῖς.

— Ἄλλ' ὁ πατὴρ σου θεωρεῖται ὡς ἄτιμος.
— Ἐγὼ θέλω ἐξαλείψῃ αὐτὴν τὴν ἀτιμίαν, καὶ θέλω εἶσθαι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ τὴν καλύψω μὲ τὴν λαμπρότητα τῶν ἔργων μου. Φρονῶ δὲ, καθὼς καὶ σὺ, ὅτι ὁ πατὴρ μου εἶναι ἀδύνατον νὰ ἦναι ἔνοχος φόνου.

Ἡ πηγὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἔλαβον τὴν ζωὴν ποτὲ δὲν ἔμπορεῖ νὰ ᾖ μολυσμένη ἀπὸ τὸ ἔγκλημα. Ἄν ὁ πατὴρ μου ἐθανάτωσε τῶντι τὸν ἔχθρὸν του, βέβαια τὸ ἔπραξε κατὰ τὴν ἀνήκουσαν εἰς τὸν χαρακτήρα του τιμὴν, εἰς μονομαχίαν, καὶ ὄχι ὡς δολοφόνος.

Ἐν τούτοις δ' εἰσέρχονται τινὲς τῶν γειτόνων ἐν τῷ δωματίῳ τῆς γυναικὸς ταύτης· εἰς μάτην δ' αὕτη θέλει νὰ ἔμποδίσῃ τὴν ὄρμην τοῦ Βαλμιέρου.

— Ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου! ἐφώναξεν οὗτος μετὰ παραφορᾶς, καὶ σᾶς παρακαλῶ νὰ φροντίσετε δι' αὐτὴν· ἐξέρχεται δὲ, καὶ ἐπιστρέφων μετ' ὀλίγον,

— Ἐλα, μῆτέρ μου, ἐδιόρθωσα τὸ οἰκημά μου, εἰς τὸ ὁποῖον θέλεις κατοικεῖ καὶ σύ! Ἄ! Ποῖαν ἡδονὴν θέλω δοκιμάζει νὰ σὲ βλέπω πάντοτε πλησίον μου, νὰ σὲ ἐναγκαλιζώμαι. Εἰς τὸ ἐξῆς πλέον ποῖός ἔμπορεῖ νὰ μὲ κατακρίνῃ ὅτι δὲν ἔχω γονεῖς;

Ὁ Βαλμιέρος δὲν ἔπαυε νὰ διαδίδῃ τὴν εἰδήσιν ταύτην, ἥτις φυσικῶς τῷ λόγῳ ἐφθασε καὶ εἰς τὰ ὄτα τῆς κυρίας Λωρμεσάν. Ἄλλ' αὕτη ἔμαθε μὲν ὅτι ὁ νέος ἦρε τοὺς γονεῖς του, ἀλλ' ἠγνόει καὶ τὰς λοιπὰς περὶ τοῦ πράγματος λεπτομερείας. Ἐγραψε δ' εὐθὺς εἰς τὸν Βαλμιέρον τὸ γραμματίον τοῦτο.

« Νὰ μὴ θαρρῆς, κύριε, ὅτι ἐκβῆκες διόλου ἀπὸ τὴν καρδίαν μου. Μέχρι τοῦδε ἀκουσίως μου ἐθυσιαζόμεν εἰς τὴν κοινὴν γνώμην. Σήμερον εἶμαι ἐλευθέρη νὰ πράξω ὅ, τι θέλω. Οποιαδήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ οἰκογενεῖά σου, εἶμαι πρόθυμος νὰ σὲ δεῖξω ὅτι πάντοτε διεφύλαξα τὴν αὐτὴν εὐκρίνειαν πρὸς σέ. Ἐλα νὰ μὲ ἐπισκεφθῆς, καὶ θέλεις ἰδεῖν ὅτι εἶμαι ἀποφασισμένη νὰ διακηρύξω εὐθὺς τὸν σύζυγον τὸν ὁποῖον ἐδιόλεξα. »

Ὁ Βαλμιέρος δὲν ἐνέκρινε ν' ἀποκριθῇ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ γραμματίον. — Ναί! ἔχω γονεῖς, εἶπεν εἰς τὸν κομιστὴν αὐτοῦ, πλὴν πρέπει ἡ κυρία Λωρμεσάν νὰ μὴ ἔμαθεν ἀκόμη καὶ τὰ λοιπὰ περιστατικά. Ὅταν πληροφορηθῆ καὶ διὰ ταῦτα, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θέλει ἔχει πλέον τὴν ἰδίαν τρυφερότητα τὴν ὁποίαν μὲ δείχνει τώρα. Πλὴν καὶ δὲν τὴν κατακοίνω. Ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε δι' αὐτὴν οὔτε διὰ κάμμιαν ἄλλην. Καὶ ἐστὲνάξω βεθέως.

Αἱ εἰκασίαι αὐταὶ τοῦ νέου δὲν ἦσαν ἄνευ βάσεως. Ἡ κυρία Λωρμεσάν πληροφορηθεῖσα καλῶς περὶ τοῦ πράγματος, κατήτησε σχεδὸν εἰς ἀπελπίσιαν, διότι ἤκουσε τὴν καρδίαν τῆς καὶ ἔγραψεν εἰς τὸν Βαλμιέρον.

Ἡ ψυχὴ τῆς Ἐλεονώρας ὅμως ἦτο πολὺ διάφορος. Ἐντελῶς πληροφορημένη οὕσα περὶ πάντων, εὐθὺς ὅτε ἶδε τὸν Βαλμιέρον, ἐφώναξε γύνουσα δάκρυα θαυμασμοῦ.

— Βαλμιέρε! Πόσον εἶσαι ἄξιος ἀγάπης! Μὲ ἔκαμες νὰ συλλάβω τὰ ἰδία ὑψηλὰ αἰσθήματα τὰ ὅποια ἔχεις καὶ σύ. Τί ὠραῖον πρᾶγμα εἶναι νὰ ὁμολογῆς τὴν δυστυχῆ μητέρα σου ἐνώπιον ὅλης τῆς πόλεως ἢ ὁποῖα δὲν ἔχει διαθέσιν νὰ σὲ γνωρίσῃ. Βαλμιέρε! Ὅσον οὔπω θέλεις κάμει νὰ λησμονηθῇ αὐτὸ τὸ ἔγκλημα τὸ ὁποῖον καὶ δὲν εἶναι τοῦ ὀρθοῦ λόγου νὰ ἐπιπέσῃ ἐπάνω σου. Ναί! Θέλεις θριαμβεύσει κατὰ τῆς βαρβάρου ταύτης γνώμης τὴν ὁποίαν βδελύσσομαι. Ἄς ἦτο τρόπος νὰ εἶχα τὴν δύναμιν εἰς τὴν κοινωνίαν, ὥστε νὰ με-

ταλλαξῶ τὰ πνεύματά της! Τὸ κατ' ἐμὲ πάντοτε θέλω ἀκούει τὴν καρδίαν μου. Μὲ τὰς παρακαλέσεις μου, μὲ τὰ δάκρυά μου ἐλπίζω νὰ καταπεισῶ τὸν θεὸν μου νὰ στέρξῃ τέλος πάντων... Ὅχι! Εἶναι ἀδύνατον νὰ μὲ ἀντισταθῇ πλέον... Φεύγομεν τότε εἰς μακρυσμένην τινὰ χώραν, εἰς τὴν ἄκρην τοῦ κόσμου, εἰς μέρος ὅπου νὰ βασιλεύῃ μόνῃ ἡ ἀλήθεια, ὅπου ἡ ἀρετὴ... Ἄλλ' οἴμοι! Σὺ δὲν στέργεις νὰ γίνῃς σύζυγός μου, καὶ ἐγὼ ἡ ἀθλία εἶμαι ἠναγκασμένη νὰ κρατῶμαι ὡς ἀλυσοδέτης εἰς τὰ μέρη ταῦτα, νὰ ἀποθάνω ἐδῶ!

— Πῶς νὰ ἀνταμείψω τὴν τόσῃ σου καλωσύνην, Κυρία; Εἶσαι τῶντι αὕτη ἡ ἀρετὴ συσσωματωμένη. Ποτὲ ὅμως δὲν θέλω τολμήσει νὰ καταχρασθῶ τὰ τόσον εὐγενῆ, τὰ τόσον γενναῖα ταῦτα αἰσθήματά σου! Ἡ ἀπόφασίς μου πλέον ἐγένε, καὶ ἡ παντοτεινὴ καταδίκη μου εἶναι νὰ ὑποφέρω μόνος τὸ βᾶρος τῶν δυστυχίων μου.....

Πανταχοῦ διεδόθη ὅτι ὁ Βαλμιέρος δὲν ἔχει πλέον νὰ παραπονεθῇ διὰ τὸ σφανεὲς τῆς τύχης του, ὅτι ἔχει ἐν ἐνὶ λόγῳ γονεῖς. Πλὴν πόσον ἀντίστροφος εἶναι ἡ εἰμαρμένη του! Τώρα εἶναι ἀκόμη ἀθλιέστερος. Τὸ πᾶν συνώμοσε νὰ τοῦ διασχίσῃ τὴν καρδίαν. Τὸ πᾶν τοῦ παριστᾷ τὸν πατέρα του ἐπὶ τῆς λαιμητόμου. Ἐνόμιζε τις ὅτι ἦτο συνενοχός του. Εἰς ὅλα ταῦτα ἀντιθέτει τὴν σταθερότητα τῆς καρδίας του, ἢ τοῦλάχιστον κρύπτει τὰ βέλῃ τὰ ὁποῖα τὸν ἐπλήγονον. Δὲν παύει δὲ νὰ δεικνύῃ μεγίστην τρυφερότητα καὶ ἀπαραδειγματιστὸν σέβας εἰς τὴν μητέρα του..... Τὸ ἀκόλουθον δὲ περιστατικὸν φαίνεται ὅτι ἐπεφυλάσσετο εἰς τὸν Βαλμιέρον διὰ νὰ κάμῃ ν' ἀναλάμψῃ ἔτι μᾶλλον ἡ μεγαλειότης τῆς ψυχῆς του. Μεταξὺ τῶν μωρῶν καὶ ἀνοήτων ἐπεινῶν οἵτινες συνεκράτουν τὴν ὑψηλότεραν τρόπον τινὰ θέσιν τῆς κοινωνίας, ὁ ἀναισθητότερος καὶ συγχρόνως καὶ ὁ κάκιστος πάντων ἦτο δολοφόνος τις, ἔμπορος μεγαλαυχῶν διὰ τὰ πλούτη του. Δὲν ἔπαυε δ' οὗτος νὰ κατακραυγάζῃ ὅτι τὸν Βαλμιέρον, καὶ τοὶ τιμώμενον παρὰ τοῦ Βασιλέως, σφάλουσιν οἱ εἰσάγοντες εἰς τὸν οἶκόν των, καὶ ὅτι τὸ συμβεβηκὸς τοῦ πατρὸς ἐκάλυπτε καὶ τὸν υἱὸν μὲ ἀνεξάλειπτον αἴσχος. Ὅλοι δ' ἐπρόστερον εἰς τοὺς λόγους τούτου, ὡς ἀπολαύοντες τὰς εὐνοίας τῆς τύχης. Ὁ Βαλμιέρος ἐπληροφόρηθη περὶ πάντων τούτων, πλὴν ἄλλο δὲν ἔκαμει εἰμὴ νὰ καταφορῇ τὸν διαδίδοντα τοιούτους λόγους. Τὸν ἔλαχε δ' ἡ ἀνέλπιστος αὐτῆς εὐκαιρία, διὰ τῆς ὁποίας ἠδύνατο νὰ ἐκδικηθῇ μεγάλως, ἂν ἤθελεν. Ἀνεψίως τις τοῦ κακοῦθους τούτου ἀνδρὸς ἦτον ὅλωις διόλου ἐκδοτός εἰς τὴν ζωαίειαν. Ἡ διασφορὰ δὲ τῶν ἡθῶν του τὸν ἔφερεν εἰς τὴν χαμέρπειαν, ἐξ ἧς καὶ βαθμηδὸν κατήτησεν εἰς τὸ ἔγκλημα. Τέλος δὲ, μ' ὄλον τὸ χρυσίον τοῦ δολοφόνου, ὁ ἀθλιὸς οὗτος ἐτελείωσε τὴν ζωὴν του ἐπὶ τῆς λαιμητόμου. Ὅλη ἡ πόλις ἔσπευσε ν' ἀποδώσῃ ἑκατονταπλασίονα εἰς τὸν θεῖον ὅσα αὐτὸς ἠθέλησε νὰ ἐπιφορτίσῃ εἰς τὸν Βαλμιέρον. Οὗτος δ' ὡς ἄνθρωπος μικροφυῆς, καὶ μηδεμίαν ἔχων σταθερότητα καρδίας, ἔπεσεν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀδημονίαν, ὥστε πολλάκις τὸν ἤλθε καὶ ἡ ἰδέα νὰ γίῃ αὐτόχειρ.

(Ἀκολουθεῖ συνέχεια).